

پروانے

مربعہ ممتاز

مربعہ ممتاز

پروانے

مربعہ ممتاز

پر رونے

رابعہ ممتاز

(ٲول حقونه په حق ديکوالې کټې محفوظ دي)

د کتاب نوم _____ پروټي
د يکواله _____ رابعه هټان
د چاپ کال _____
پروټي _____ جدي پروټي خټبر بازار پېښور
بيعه _____ ۱۰۰ روټي
کاتبه _____ محمد رسول پښتواکېري

د موندلو درک

- ۱- يونيورسټي بک اېجنسي
خټبر بازار پېښور
- ۲- معرفت عبدالله جان مغموم
د اکخانه شاهين ټاؤټ
يونيورسټي روډ پېښور

د کورقونو نمبر : ۵۷۰۳۳۶۹

”دُعا“

دَ حيا د رنھا گانو ترجمانه
دَ پرونو پړا وُنو تگه بانه

دَ مغموم صاحب تياره تياره کاله کښي
يو د يوه ده خدا ځي تل لري روتبانه

سيد صابر شاه صابر
برته کاله

پروئے

پہ جنازہ می سپین پروئے خور کړی
زہ خو له کوره جی پروئی نه ځم

زما د مینې قاتل کړی سرتور
زہ په پروئی هر وخت مخ پتوم

د بد نامی داغ به راپورې کړی
پام چې پروئی له می لاس راوټه

کله می تور کله می سپین پروئے
ستا د نظر نه داسې ځان پتو

فهرست

شمار	یک	خ
۱	پروئے	۹
۲	منہ	۱۳
۳	خانہ کعبہ (نظم)	۱۴
۴	حُم دمدینہ نہ نن (نعت)	۱۸
۵	د عوا لور (نظم)	۲۰
۶	بیا د او بنکو زور دے پیوس مہ کوہ (غزل)	۲۳
۷	پہ تورو نیو شپو کبئی دید نو نہ ٹومرہ کپی (غزل)	۲۵
۸	راشہ اشنا عمر می کم دے	۲۵
۹	دخیل کبی نصر کورونہ (نظم)	۲۶
۱۰	مشران (نظم)	۲۹
۱۱	زما زبہ ماتہ کاسہ دہ (غزل)	۳۰
۱۲	مخچی رانہ پست نہ کپی خطا نشی (غزل)	۳۲
۱۳	ستاد غمونو سرہ لوچی کوم (//)	۳۳
۱۴	دا استاد راتلو لاری کلہ بئی پیری رو بدی شی (غزل)	۳۴
۱۵	نوی دنیا (نظم)	۳۶
۱۶	ستاد میتی مشال لاس کبئی (غزل)	۳۸
۱۷	زبہ می هر وختی دو بہ بی (غزل)	۴۰
۱۸	تمغہ امتیاز دی میارک شہ (نظم)	۴۲

۱۹	نڌ به د باران نه د بدلی نه د سیلی قیصې	۵۵
۲۰	خپل قسمت نه خبر نه وم (غزل)	۵۶
۲۱	قسمت (نظم)	۵۸
۲۲	خیالونه وسوسې (نظم)	۵۰
۲۳	تاله به لالیه په لیمو درشم (غزل)	۵۳
۲۴	کور د بیلتون خورشه دا ئې څه اوکړه (غزل)	۵۹
۲۵	د کلو لخته	۵۶
۲۶	ماته خو په سترگو اشارو خبرې مه کوه	۵۷
۲۷	رور (نظم)	۵۸
۲۸	زړه ئې د دغوبې څه دکاني نه نوبورنه دے	۶۰
۲۹	ستاد مینې د درېو تکیو په قلا کښې یه ناسته (غزل)	۶۱
۳۰	د اختر ورځ (نظم)	۶۲
۳۱	ستامینه ئې پکارده نور ئې هېڅ نه دي پکار (غزل)	۶۳
۳۲	د آسمان لمنې سرې شوې (غزل)	۶۴
۳۳	په هرڅه به تېرېږي دېک نو اکه دې نه وي	۶۶
۳۴	وارخطا وارخطا گورحم (غزل)	۶۷
۳۵	خپل خپلوان (نظم)	۶۸
۳۶	لوپسته	۷۰
۳۷	خط	۷۱
۳۸	د ژوند جو نگره کښې ویرېږمه زه (غزل)	۷۲
۳۹	زما د زړه په آینه کښې ته ئې	۷۴

٤٥	حُني خلاق (نظم)	٤٠
٤٦	شته په سپرلي کښې ډېر کلوته شته ده	٤١
٤٧	ته چې پکښې نه ئې اشنا زه په خلقوڅه کوم	٤٢
٤٨	مور (نظم)	٤٣
٨١	د بنو دسر دپاسه (غزل)	٤٤
٨٢	نن د باران شېبه روږده شوه جوړې (غزل)	٤٥
٨٣	بنه اخلاق (نظم)	٤٦
٨٤	په ليمو باندې راواوېي (غزل)	٤٧
٨٥	گيله دې په سر سترگو دې گېلې سره به کورو	٤٨
٨٦	ستامينه لاليه دروغڅنه شوه (غزل)	٤٩
٨٧	لور (نظم)	٥٠
٩٠	شپه د انتظار (نظم)	٥١
٩٤	لوبه (نظم)	٥٢
٩٥	لوبه (نظم)	٥٣
٩٨	فرياد (نظم)	٥٤
١٠٠	شاهيت (نظم)	٥٥
١٠٣	يادونه اميدونه (نظم)	٥٦
١٠٤	پښتون (نظم)	٥٧
١٠٦	نصيحت (نظم)	٥٨
١٠٨	مينه چې پېدا شي فنا کړي نه (غزل)	٥٩
١٠٩	تا چې په سگړو سگړو کښې تېره کړه (غزل)	٦٠
١١٠	مينه (نظم)	٦١

۱۱۱	ستاد کبر انتها ده ته پوئے نه ئي (غزل)	۶۲
۱۱۲	دا چمن (نظم)	۶۳
۱۱۵	گيله (نظم)	۶۴
۱۱۸	بېگانه دي د آسمان ستوري په چپه خوله شمېرل (غزل)	۶۵
۱۱۹	زوي مورته (نظم)	۶۶
۱۲۱	د ژوند په دي کتاب کښي نڅبنه کوم يو حائ کښي کېږم	۶۷
۱۲۲	خبره ستاد مينې دهر چانه زه پشومه (غزل)	۶۸
۱۲۳	په هر طرف چي ئي نوره به ستا د لاس هماسم (غزل)	۶۹
۱۲۴	خواره زندگي شوه په غمونو په فکرونو (غزل)	۷۰

”پروئے“

درابعه ممتاز شاعری دویم کتاب ”پروئے“ ساسو

پہ ویراندی دے - حقیقت دادے چي د ممتاز ”سپیلنی“
کتاب شاعری کھ ہرثوقنی کمزوری لڑی خود دی خبری نہ
انکار نہ شی کبدے چي لوستونکو دفنی کن ورو باوجود د
سپیلنی شاعری دہرہ خوبہ کپہ (و کتاب یی) پہ دہرہ مینہ
واخستو او وپی لوستو - درابعه ممتاز دویم کتاب ”پروئے“
نکھ چي دنوم او چاپ پہ لحاظ نیکلے دے - دغسی یی شاعری
هم نیکلے دہ - زما پہ خیال چي دی کتاب کبھی شاعری د
لوستونکو اعتراض دہر خیال ساتلے دے (وکوشش یی)
کپے دے چي ہریو شعر دی پہ ناپ تول پورہ وی -

د ”پروئی“ شاعری پہ ہر لحاظ سرہ د ”سپیلنی“

د شاعری پہ مقابلہ کبھی پہ ناپ تول پورہ دہ - پہ غزلونو
کبھی نوي خیالات - نوي جذبات رونوی استعارے استعمال
کپے شوی دی (وکوشش پہ کبھی داشوے دے چي د
”پروئی“ پہ شاعری کبھی جدت را پیداشی - او رابعه
ممتاز پہ پہل دی مقصد کبھی تر دہرہ حدہ پوری کامیابہ
شوی دہ - د جدت سرہ سرہ د پینتہی ماحول خیال هم

ساتلے شوے دے - د مثال په طرحه، دا شعر ونه به ئې واخلو -

ه چي لور دېوال ته خېشې فوښکارېږي به دلرې

پد دې پښتو دېوالونو د راز خبرې ټپې شي

يا

د مينې سوال جواب چي د دېوال د پاسه (وشي)

کد خبر وي که کچه وي دېوالونو موره نوند کوي

دېوالونو د پښتني کلچر يو اهم جز دے او بيا کچد دېوالونه
خو د پښتونخوا د لارو کوڅو اصلي نقشه راکاږي.

مټاز په خپلې شاعري کښې د پښتو ژبې دود دستور او د
لفظونو د استعمال د پرمخپال ساتل دے (ورما پد خيال چي دا د
دې خبرې ثبوت دے. چي د "سپېلني" نه پس شاعري کوشش
کړه دے چي د پرموني شاعري د فن هغه ټولې تقاضې پوره
کوي چي د کومو په حقله به اکثر د لوستونکو دا اعتراض
کولو چي د سپېلني شاعري کښې فني کمزوري دي -

زما پد خيال چي د "پروني" په لوستر به د لوستونکو
دا کيلد تر دېر د حده پورې ورکد شي دلته به زه د لوستونکو
د تسلي د پاره د رابعه مټاز د مختلفو غزلونو نه يو شو
شعر ونه پېش کړم -

۱- د ا م ه (اړيه چي) زه ستا په خبر ونه پوهېږم

په تته تته شربه د راز ونه شو موره نوند کوي

۲- د جونگري لوکے ٻڌو دے
 زه ٿي اوشڪو سره مل ڪيم
 معدونه به زه ڇڏ ڪيم
 ڇڏي زه ڀيم پڪڻي پر ڀڄانه

۳- د بنگر و شرنگا ڀي اوري
 د سگر ڀي خبر نه شو
 آ زما سادو چانان ڇڏي
 پد ڪم جهان ڪڍي اوسيندي

۴- ما پد ڪو در ڇڪ منگ بيا ڪيسو دو
 ستاد شملي ول راتو ٻڌا ڀڄي نه
 د غزل ند پس د ممتاز د نظم پد مڀدان ڪڍي تگ هم ڏڏي
 د شاعري د پونج والي دليل و رکوي - حقيقت داد ڇڏي ڇڏي
 ڇڏي نظم رتو نيو د خيال تو اوجذباتو پد لحاظ زه شاهڪار
 ڪڍيم - لک "لوپتيد" "ڀڄتون" "قسمت"

د ڇپڻ ڪلي خري ڪورونه او داسي نور د پر نظمونه ڇڏي
 ڪو شاعر نو بد د مونسوعات ڇپري وڃي - بهر حال د رابعه
 ممتاز د ڀيم ڪتاب "پروٽي" ستاسو پد ڇڪڻي دے (و
 ورسه د ڇپڻ دريم ڪتاب "ڪلونه پانڀي پانڀي" د ڇپڻ

زر د چاپ کولو اراده هم لري - خدا ئه دې اوکړي چې د
 رابعه ممتاز دريم کتاب هم د پر زر چاپ شي او د
 پښتو په شاعرۍ کښې د يو بل نوي کتاب اضافه وشي
 والسلام

عبدالله جان مغموم

منڻ

ماڃي خپل اولي ڪتاب ”سپيلني“ ڇاپ ڪولو نو دا
 اُميد ڏانهن وڃي پڻتاندُ رونهه خوڻندي به زما د ڪتاب سره
 دومره مينه اوکري - نوزد د پڻتنو رونهه خوڻندو ڊهره منڻه
 ڪوم ڇي رونهه عموماً اونخوڻندو و خسرصاً زما ڪتاب پڊ ڊهره
 مينه واخستو او وي لوستلو او زما دومره حوصله افزائي ڇي
 اوکري ڇي نن داد ڏي زه خپل دويم ڪتاب ”پروني“ پڊ ڊي ڇاڄ
 ڇاپ ڪوم ڇي رونهه خوڻندي به د ”پروني“ سره هم دومره
 مينه اوکري لکه ٿومره ڇي ڇي د ”سپيلني“ سره ڪري وه -
 او زه به د ڊي جوگه شم ڇي خپل دريم ڪتاب ”گلونه پانهي
 پانهي“ ڇاپ ڪولو ته ملا او تر م -

زما د اولي ڪتاب ”سپيلني“ پڊ لوستون ڪو ڪنبي د
 خوڻندو و شمير زيات و او زما به خيال ڇي به دغه ڪتاب
 ڪنبي زما زياته شاعري د خوڻندو و ميان د سره د تپلو
 مسئلو او ڪشالو به حقه وه تو ڏک پڊ ڪن شمع ڪنبي خوڻندو
 ڪتاب واخستو او وي لوستو او به ڊي رنگ ڇي د ڪتاب
 عزت افزائي او زما حوصله افزائي اوکري د ”سپيلني“ د شاعر
 به حقه ڇي رونهه دا راڻي ٿر ڪنده ڪري ده ڇي ڇي شعرو

د فن تقاضې نه پوره کوي. نو ما دې روښوته دا دليل وړاندې
 کړې و چې زه د شعر د فني تقاضونه زيات مقصد له اهميت
 ورکوم په دې وجه چې فني کمزورتې زيات خيال نه و
 ورکړې. کېدای شي چې اعتراض کونکو روښن زما دا دليل نه
 وي خو بن کړې نو په دې وجه دې حل د "پروني" په
 شاعري کېنې چې د مقصد سره سره د فني تقاضو هم خيال
 ساتل د دې او طمع لومړې دلو ستونکو دا گيله به ورکه
 شي "پرونه" هم زما غزلونو او نظمونو مجموعه ده -
 په نظمونو کېنې زما خوښ موضوعات کله کور - نغري
 او جارگې دي - او يا چې لور، خور، مور او زامن دي. په
 اکثر نظمونو کېنې ما دغه کردارونه د موقعي په مناسبت
 سره ستايلي يا کښلي دي - نو ستاينه په کېنې زياته او
 غندنه په کېنې کمه ده -

ما په خپله شاعري کېنې مينې له اهميت ورکړې
 د دې او کوشش چې کړې د دې (هغه د پير گوهر يو نظم
 د دې) زه غواړم چې ټوله دنيا مينه مينه شي " چې
 د مينې پېغام هر چاته او رسوم او دهر لوستونکي په
 زړه کېنې د مينې دا پېغام ځای ونيسي -

د لوستو خداي نه دا طمع لومړې پېستانه روڼه
 خوښې به د "پروني" سره هم دومره مينه او کړي لکه
 چې د "سپېلي" کتاب سره چې کړې ده او زما به دومره

حوصله افزائی اوکھي ڇڏي خپل دريم ڪتاب ” ڪلونه
 پانڀي پانڀي “ هم در توره چاپ ڪيم -
 انشاء الله

رابعه ممتاز

خانه کعبه

دالله کورې تاوېږم له تا
خانه کعبه پي زارېږم له تا

دالله کوره ارمان مې ته دې
اودخون زړگي درمان مې ته دې

لکه گل هسې غوړېږم په تا
دالله کورې تاوېږم له تا

دالله کوره سودا مې دېره
درنه تاوېږم گناه مې دېره

لکه دشمعي ژړېږم په تا
دالله کورې تاوېږم له تا

دالله کوره عزت دې دېر دے
په ټول جهان کتې شهرت دې دېر دے

لکه دپرخي ورېښم په ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

ارمان ې نشته ددې نه سپوا
چې بس راځمه مکې ته بيا بيا

چې هر چکر کېږي څارېښم له ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

بنار دمکې به هېرومه څنگه
دباقي ژوند به تېرومه څنگه

ممتاز به څنگه صبرېښم له ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

نعت

د مدینې منورې نه درختی په وخت

حَمْدِ مدینې نه ن

داسې راته ښکاري زړه مې پیل شو د سینې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

ثومره موده ما په دغه طمعه تېره کړې وه
شپه ورځ مې یو کړې وه
چېرې و اړخا شوم چې خبر شوم دې نېټې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

زه خو د مودو نه درملو په طمعه ناسته وم
هر غم نه زه خلاصه وم
څنگه به ځان صبر کړم د دې خوږې قصې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

ماڻهو د نبي ﷺ دربار کښې لږې وړځې تهرې کړې
 ټو وړځې مې متهرې کړې
 داسې راتنه ښکاري تن به ځم ددې چينې نه نن
 ځم د مدينې نه نن

ماوې چې نبي ته ﷺ په ذرۍ حالونه وايته
 شپه ورځ به ځکيا يته
 ذرۍ مې ډېر خوگيږي چې زه ځم پاڅې روحي ته نن
 ځم د مدينې نه نن

دَحْوَا لَوْر

ستالقب دَ فرشتو دے
 پنه جنت کنبې ته پېدا ۱ ۱
 ته خواهش د بيا بادم وې
 په نامه باندې حوا ۱ ۱

ستاد پېنو لاندې جنت دے
 نېک اولاد له لوءِ نعمت دے
 ته ريشتيا، چي ۱ ۱
 په نامه باندې حوا ۱ ۱

که ته لورې نور رحمت ۱ ۱
 که ته خورې نور راحت ۱ ۱
 د خاوند د کور رنځا ۱ ۱
 په نامه باندې حوا ۱ ۱

دنجیل کور ۾ ٿو کيڊاره
 د پڇو ۾ ته غمخواره
 هر ٻيچي باندې قد ۾ ۾
 په نامه باندې حوا ۾

د انسانن په تخليق ڪنهي
 ڄاڻ سره ڪو ۾ خدا ۾ شامله
 په رضا خدا ۾ رضا ۾
 په نامه باندې حوا ۾

پڇي ستا ڪور ۾ ۾ آيا ۾ ۾
 مال اوسر ۾ ڪو ۾ زار ۾ ۾
 ته د صبر انتها ۾
 په نامه باندې حوا ۾

هغه ڪور ڪل وڪلزار شي
 پڇي ستا په ڪنهي روزگار شي
 ته د خوب زير ۾ شفا ۾
 په نامه باندې حوا ۾

هره سخته تېروي ته
غو نيل کور ابادوي ته
ته د صير انتها ې
په نامه باندې خوا ې

د کور پې شخه بامېې وي
که هر شومره په تا ډېروي
په خدا ې ته ښکلا ې
په نامه باندې خوا ې

په تخليق کښې د انسان
خدائے ستا واخست امتحان
په رضا د خدائے رضا ې
په نامه باندې خوا ې

ممتاز داسې کار اونه شي
ستا نامه بيد نامه نه شي
ته ساده د دې دنيا ې
په نامه باندې خوا ې

ځان ساته له هره توره د دنيا د هر پېغوره
هسې ولې وار خطا ې په نامه باندې خوا ې

بیا ۛ او بشکو زور دے ٲیوس مہ کوہ
 وراں ہی ذریعہ کور دے ٲیوس مہ کوہ

ٲول بدن لوکے شولمہ نہ شو مہ
 دالاشنگہ اوردے ٲیوس مہ کوہ

تہ ئی ٲچی بھکا سبا کتولہ تلی
 ہفہ محفل خوردے ٲیوس مہ کوہ

سترگی ہی ٲہ ٲہری ژرا سري شولی
 ورک دککو توردے ٲیوس مہ کوہ

مہ گھوٹہ ممتاز ٲسی بیا مہ گھوٹہ
 ہر شوک سري مروردے ٲیوس مہ کوہ

په تورو نیمو شپو کېنې ديد نو نه شو مړه خوند کړي
يو بل سره چې (وشي) - الوطونه خومره خوند کړي

د ا م ه وايه چې ستا په دې خبر و زه پوي نه شوم
په مته پته ژبه بيا فونه شو مړه خوند کړي

د مينې سوال جواب چې د يو بل سره پرې (وشي)
که خبر دي که کچه دي دې الوونه خومره خوند کړي

زموږ د محبت قصه هم دلته نن پوره شه
زه ستا يم ته زما ئې دا قولونه خومره خوند کړي

ارمان چې هغه تېر ساعت نو بيا په بېرته راشي
د مينې د کتاب زاپه با بونه شو مړه خوند کړي

مستان په محبت کېنې تانه روستو پاقي نه شي
راخه د وفالار کېنې مزونه شو مړه خوند کړي

راشه آشنا عمر ۾ي کم دے راشه
 ذرڪ دينا ڪنڀي ۾ي تورتڻم دے راشه

ماخو ڇل ذرڪ پھ تسڻو اودڪ ڪرو
 خويہ ٿرا دسترگو نم دے راشه

نن چي مُڪے راتہ لہ ورايہ شوڀي
 دتندی يڪ ۾ي جوڀي سم دے راشه

آسمان ڪنڀي ستوري پھ خندا شو ڪله
 زما پھ ذرڪ ڪنڀي خوما تم دے راشه

ممتاز ذرڪ ۾ي پھ سلکو اودڪ شو
 ڪله درزار ۾ي لب ڪم دے راشه

دخيل ڪلي خبر ڪورونڌ

نن ڀي بيا پيه زړه وريبي ، دخيل ڪلي خبر ڪورونڌ
هغه گهري وڃي لاري ، هغه برڪوز مالتونڌ

اڏير د امان پيه خواگهي ، مونڌ لوڀي به ڪوڀي
نه پيه مونڌ ڇا 'اواز وڌ' ، نه زمونڀ پيه ڇا خڪار وڌ

مورو ڀلار به ٽپوس نڪري ، چي ته کوم هُڻي ڀي ڀلاڀڙ
داجمات دے ڪڏ جڙ وڌ ، چلن لاري دے ڪڏ ساري

هريو ڪور ڪيڀي به ماما وڌ ، هريو ڪور ڪيڀي به بيو وڌ
داهول ڪڏي بيو ڪور وڌ ، داهول ڪڏي رور وڌ

ڪڏ به ڇا ڪرڻ بڻادي وڌ ، داهول ڪڏي خوشحالي وڌ
ڪڏ به ڇا ڪرڻ خُڻ غم وڌ ، هريو ڪيڀي به ستر ڳي نم وڌ

ڪڏ به چٽڪ وڌ ڪڏ جڙ ڪرڻ ، يابه بل خُڻ مُڻ وڌ
مشران به ٽول راهول شو ، دهغو به فيصله وڌ

کشان به ئي ملامت کړه ، پوږي به ئي دوى په هر صورت کړه
روغه جوړه به زر او شوه ، دشمني به پاتې نه شوه

مسافر که به ټوک راغلو ، چي به ئي کلي کښي خپل نوک
د جري ټوس به ئي اوکړو ، بيا به هلته کښي ميله وه

د هر چا به دغه فرض وه ، چي دے اوږد پاتې نه شي
که وي پيان او که شملې وي ، مېلمستيا دې ددک او شي

کله کله به ئي پلار هم ، کورته راغلو په تلوار هم
چي جومات کښي مسافر دے ، چي راغلي د سفر دے

بند وېست د دودۍ اوکړي ، خه پاخه کړي خه توک کړي
کورې اوږد پاتې نه شي ، زمونږ کله به ئي خوښ نشي

نک کوربه خفه کېدلو ، نه مېلمه به شرمېدلو
ډېره مينه ډېر عزت وه ، د خلوص نه دک آفت وه

نن پي بيا په زړه ورينې
د خپل کلي خر کورونه

زما هغه وخت ياديني ، هغه خلق يي ياديني
هغه خلق چرته لارل ، هاغه خر کورون دران شو

خه بنگلي شوي خه کورون ، د پنخو خينتو برجونه
آچه لاري پنخي شوي ، دهر چا بيلي کوخي شوي

ديوبل نه خان اونغاړي ، خپل غمو خان له ژاري
دهر چا شوچر کارونه ، دهر چا شوييل کورونه

نه دور خور محبت شته ، نه دپلار مور خه عزت شته
په نفرت هر چاته گوري ، دهر چا نه دوي مرروي

هر يوکس دبل نه تنگ دے ، خپل پردی سره په جنگ دے
زما دوي ته زړه تنگيري ، زما خپل کله ياديني

زما هغه وخت ياديني ، زما هاغه خلق ياديني
خدايه داڅنگه ژوندون دے ، هر يوکس د خان نه تنگ دے

ممتاز داسي خان حاني شوه

په ژراهم سود نه کيږي

نن يي بيا په زړه وړيني

دخپل کلي خړ کورونه

مشران

پڇي زمونڊ مشران وو هغه خه شو
 دڊي کلي پڇي زبرگان وو هغه خه شو

پڇي بي شانه مينه ئي مونږ سره کوله
 پڇي پيه مونږه به ډرگران وو هغه خه شو

مسلي پڇي به ئي زمونڊه حل کولې
 نن هرکارت ته مونږ حيران يو هغه خه شو

پڇي دهر غريب دپاره مور وپلا روو
 پڇي دټول کلي خپلوان وو هغه خه شو

مستان مونږ به چاله خه تسلي ورکړو
 مونږ پخپله ډر پرديستان يو هغه خه شو

زما زړه ماته کاسه ده
پرې لور په لور ټوټې دي

د دردونو د غمونو
خه غمږني شان قصې دي
کله صبر کله اوښکې
منډاره د زړه کومه

خه پرېشانه دي وختونه
خه پرېشانه ورځې شپې دي

دا د اوښکو سپلا بونه
حوصلې به مې لاهو کړي

په علاج کې نه پوهېږم
د ژوند سختې مرحلې دي

ستاد مینې مشال لاس کښې
په تیرو کښې یم روانه

تابه کوم خائے کښې پیدا کړم
اے زما خوږه جامانه

خداے د زړونو خبردار دے
ته ددې نه خبر نه یې

زه به تاله خدایه غواړم
اے زما یاره نادانته

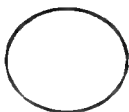
د خوبونگرې لوڼې بنه دے
زه یې اوښکو سره مل کړم

هچ چي رانه پٽ نه ڪري خطا نٿي
مريه به شمع دغمه جي وفا نٿي

تڪ خوزما زيرِ ٿي زما مينه ٿي
پام ڪوهه جانيه دجل چا نٿي

ستا پيه وعدو بيا دلته راغلي يم
هسي نه پرون پشاني رانٿي

ستاد غمونو سره لوبې کوم
مېړا وو کلونو سره لوبې کوم

ستا دراتلو په انتظار کېنې کله
دېرو فکرونو سره لوبې کوم

بې د غمونو چې نور هېڅ نه لری
داسې بختونو سره لوبې کوم

د خپل زړګۍ د تسلی دپاره
تېرو وختونو سره لوبې کوم

د بېلتانه په تورو شپو کېنې ممتاز
د زړه زخمونو سره لوبې کوم

داستا درا تلو لاري ڪله ٻني ڇڙي اوڀ ڏي شي
چي نه ڏي سوال جواب وي نه راتگ ڏي بيا ڀڏي شي

دا خنڪه محبت ڏي ٿول زما ڊپاره خواست دے
اول ڏي خدا نه غوارم بيا رڀار باند ڏي ڄوڳي شي

زڪر جو اب در ڀسي نڪرم، جانيه خيله راشه
زڪر ڏي تانه ڪيله من ڏي چور ڪي ڪيلي شي

چي لوڙ ڊي وال ته خشي نو بڪار ڀري تي به دلري
ڀله ڏي چيتو ڏيو الوتو دراز خبري ٻني شي

ماڻه ۾ي دمودو گيلي پٽيله ڪرو هواري
 ۾ي خدا خدا ڏوندون شي رنگيني ورجي شبي شي

دا سا خفگان پنه ڇا ڪئي ڏي، خوز ما به هم ٻر واري
 ۾ي ته راشي زما خواله نو ياري دي گيلي شي؟

مستان درته دانءِ وائي راڻي ۾ي صلح او ڪرو
 ستا مينه سيلانءِ ده پنه هر بنگي ۾ي ٻسي شي

توې دنيا

راځه چې دواړه ځان له يوه نوې دنيا جوړه کړو
 دې دنيا نه لرې يوه ښکلې دنيا جوړه کړو

دې دنيا کې هېڅ نشته غموږ دي فکر ونه دي
 دې دنيا کې هېڅ نشته دردونه تکليفونه دي

دلته مينه نشته خدایکو خوشي هوسونه دي
 دلته مينه نشته دلته خوشي مطلبونه دي

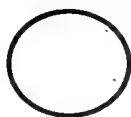
دلته څوک د مينې اصليت نه هم خبر نه دي
 دا خوځناوړ دي ته به وي هېر وېشنه دي

راځه چې دواړه ځان له يوه نوې دنيا جوړه کړو
 دې دنيا نه لرې يوه بيله دنيا جوړه کړو

یوه داسې دنیا چې پکښې د واره زړونه یوشي
یوه داسې دنیا چې پکښې دوه دوه ونه یوشي

هلته کڼې به ته اوزه دیوبل ځني قربان شو
هلته کڼې به مونږه د خپل خون زړونو درمان شو

راځه ممتاز چې د واره یوه مټې دنیا جوړه کړو
دې دنیا نه لرې یوه ښکلې دنیا جوړه کړو

ستاد مینې مشال لاس کښې
په تیرو کښې یم روانه

تابه کوم خائے کښې پېدا کړم
اے زما خوږه جاتمانه

خدا ئے د زړونو خبردار دے
ته ددې نه خبر نه ئې

زه به تاله خدایه غواړم
اے زما یاره تادانته

د خوبونگرې لوږې بڼه دے
زه ئې اوښکو سره مل کړم

محلونہ بہ زہ خہ کرم
چی زہ یم پکینی پردیشانہ

ممتاز ستا نصیب خراب دے
کہ تہ فکر ورہ اوکری

خیل جانان دی پیوس نہ کری
گیلہ مہ کرہ دبل چامہ

زړه ې هر وختې چوبیږي
هېڅ علاج ې نه ښکاریږي

دې خپل ژوند ته یم حیرانه
چې په خه سخته تیريږي

ناکړدې دې چې راياد کړم
دباران په شافۍ ژاړم

د غموغ په مگرداب کېږي
مې د ژوند کشته تاویږي

بې حسي او بې قدرې خو
اوس د خلقو کاروبار شو

د دنیا په دې بازار کښې
اوس هم د اسودا خرڅیښي

ستا یادونه زما زړه کښې
و آسمان له ستورو ډیر دي

ته خبر نه یې جانیه
زما زړه ژوره خوښیښي.

ممتان ټوله دنیا چاپ کړه
یو همدرد یې پیدا نه کړو

چې غمونه ترېنه واخلي
داسې ټوک نه پیدا کیږي

تمغہ امتیاز دِ مبارک شہ

خیل خاوند عبد جہا مغموں تہ دتمغہ امتیاز پہ اخستو
— د عقیدت پیر زوئی — (مستان)

اے دلور ہمت انسانہ
ستا ہمت تہ ہی سلام دے

اے پہ ہر چا مہربانہ
ستا عظمت تہ ہی سلام دے

تہ پہ کلی پہ وطن کبھی
چی پہ بندہ نامہ یاد دہی

کہ دے دور کہ دے تریوردے
تہ دھر چا پکار دہی

تہُ دڪوڻي خاورِ ڀُڃوڙي
تا ڪٽي ڪير غرور نشته

پهُ دشتيا ڇي فرشته ڀُڃي
ستا ڪٽو ڪٽي ضرر نشته

ڇي هر ڇا ڪٽي تہُ نڀا دشوي
پهُ تا فضل دالله دے

مبارڪ شه سلامت شه
دا آواز له هري خوا دے

زڪُ غازي، شعيب تہُ ڪورم
خوشحالي تہُ پهُ خندا دي

ڇي ضياءُ ڀي هم ڪورم شو
نعمتونہ دالله دي

شکر اوباسمه چپرزه
خداي تعالي ته په سجده شم

ټول غمونه رانه هرشي
په الله الله اخته شم

خوشحالي دې خداي نصيب كړه
اے زما د ژوند ملگريه

مبارك شه مبارك شه
دمتار د سر ټيگريه

خوښدو روښو او پخوته
دا اعزاز دې مبارك شه

ته لائق د دې اعزاز وي
دا امتياز دې مبارك شه

نه به د باران نه د ږلې نه د سيلې قيصې
ماته به ته نكړې اے اشنا ډېې وسې قيصې

زه به ستا خبرو ته بېگانه صبا غونډ غونډ شمه
ته که پکېنې نه کوې اشنا چرې پر دې قيصې

ماسره خوشه ورځې دا غم ځې لالېه چې
هسې نه ټوک او کړې ستا زما د اشنا يې قيصې

يوځلې په مونږ که هغه تېروختو نه بيا راشي
اوبه کړو يوبل ته د خوانۍ ادد مستې قيصې

مينه ټوسور اوړد سړې لمبې دې زه يې اوسومه
ماسره خو نشته د خندا او خوشمالۍ قيصې

نن که چرې ژوند وه دهغه وعدا رشتيا شوله
اوبه کړې مټان ته خو د مينې پخوانۍ قيصې

خپل قسمت نه خير نه دُم
چي به داسي خراب هم وي

چي آشتا به جدا کيږي
ژوند به داسي عذاب هم وي

که په لنډو لارو لار شي
نومرل ته نه رسېږي

د پټو ټولو په لار کښي
لختي هم وي اعراب هم وي

ستا تدبير به کار اونه کړي
د تقدير مالک نو هم شته

د تندی ذکرینو ځان له
یو جوړ شوے کتاب هم وي

د خداے ورکړه ښه ده
ممتاز شک پکښې اونه کړې

د غریب عاجز ناداره
په تندی کښې محراب هم وي

توکل په الله اوکړه
داروان شه د زړه سره

په دې ټکو تورو شپو کښې
خلید ونکه مهتاب هم وي

قسمت

هغه پيغله ډډي ډډه موده ديوپه نامه ناسته وه - اوييا
بل ته ورتر غاړه کړې شوه - (ممتاز)

ستا په نامه ناسته اوس دبل شومه
زه که کوډی ادل بدل شومه

اوسو زه قسمت د لونیو اوسو زه
څنګه رنگ په رنگ خاوري غجل شومه

زه پټه لوګه پټه لمبه شومه
زه ډډي د نصیب په اورجل بل شومه

تحت او تحت خو دوره د خدای لاکټي دي
ستره ددې ژوند د سخت مزل شومه

هه یوه وړز د بېلې سخته وي
پانې پانې زه دکه دکل شومه

گرځم په خيالونو په سوچونو کېنې
خنګه ناخبره زه د بل شومه

کړېنې د قسمت ممتاز وراينې نه
شومه زه واده خو په کوم چل شومه

خیالونه وسوسې

یم په کومه هوا سته
زه په کوم خیال کېني روانه

د دنیا په دې بازار کېني
نا خبره دخپل هاسته

ما وې چې تل ځواني به وي
په رنگ رنگ خوشالی به وي

نه به غم نه به فرياد وي
هر یو کس به په زړه بڼا د وي

مور پلار به وي خپلوان به وي
خوانه ټټکلي دوستان به وي

هم به کور هم به مالت وي
ډېر به مينه محبت وي

خوچې رودو وخت تيرېږي
نو غمونه يې ډيرېږي

نه يې پلار اونه يې مور شته
نه يې ورشته نه يې خورشته

خوښې روڼه يې جدا دي
هغوې ټول د بل بل چا دي

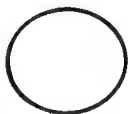
تصوړ کښې يې گرځيږي
د بابا کور يې ياديږي

په خوبو کښې يې راشي
په ژړا يې شپه سبا شي

دې نه پس به خه رنھا شي
دې نه پس به خه ټکلا شي

اوس دمرگ راسره غم دے
اوس مې خدايکو عمر کم دے

ممتان خدائے دې عفه اوکړي
اوس خوهر وخت دا دُعا کوم

تاله به لاليه په ليمو درشم
تاله به په غتو په اغزو درشم

ته د اختر مياشت يې بخځوي ته
ستا کتوله زه به په يلو درشم

ماته پخوافي خبر يې مه يادو
زه به هم بيا جانه په کيو درشم

ستا خفگان چې ياد کړمه پېنځانه شم
زه به اوس لاليه په جرگو درشم

خان به په پړوغي کښې راپټ کړمه
زه به دې ديدن له په پړو درشم

تاسره ممتاز چې وعده کړې ده
تاله به د غنو په چچو درشم

کور د بيلتون خورشه دای خه اوکړه
اوس مې دے دنیا کېنې زړه لگېنې نه

زه دې په ديدن پسې رنخوره شوم
ستا دراتلو لارده چې لنډيزې نه

راشه داختر ورځ به رنگينه شي
بې له تانه زړه مې خوشالينې نه

ماله چې راچې نو په رمها راشه
تکو تورو شوکېنې ديدن کېنې نه

ما په گودر ډک منگه بيا کېښودو
ستا دشملې ول راته ښکارېنې نه

ستنا زما خبري ڏي اوڀري راوڀري
ويجهه ڇي رهبار ڏي حصارين نه

زُه به دا گيلو درتو بل وقت اوکرم
خدا ٿيگو پڻ کيلو ٽوڪ خوشحالي نه

ماسم دما بنامه اُور بل خور ڪرلو
راشده پڻ تيار ڪئي ٽوڪ بنڪارين نه

کله وڃي درخُم او کله نه درخُم
بنه شو ڇي مٿار لڳوئي ڪين نه

د ډگلو لخته

په لاره ۾ ټوله رښې کڼه
پېغله يواځې ده ويرې کڼه

حیانه ډکې سترگې نه اوچتې
مړې ته کوري چې شرميرې کڼه

د تور اوريل گلان ۾ پټ کړه دو رو
د روڼو خور ده بدناميرې کڼه

په سپينو لچو ۾ بنگرې مژه که
د ډگلو لخته ده ماتيرې کڼه

پرونه ۾ تاو کړو له ځان نه ممتان
کله ده پامه وکتې پتيرې کڼه

مانه نو په سترگو اشارو خبرې مكوه
مانه دچا مخکښې دگيلو خبرې مكوه

هرڅه چې ته وای راته اووايه په داکه نن
بيا راته په لارو په کوڅو خبرې مكوه

ستازماروزگار دځان په دې باندې لږ پوښې کړه ته
ماسره دخلقو دجرگو خبرې مكوه

اووايه په داکه نن چې هرڅه ستا په زړه کې دي
بيا دجھوسو لاندې داوږو خبرې مكوه

ژوند خو زما خپل د مې په نېټه باندې به ختم شي
مانه ددعا او دخپرو خبرې مكوه

زه دمعناز مخکښې په شپو شپو ژر لې شم
مانه دسلکو داسو پاو خبرې مكوه

دور

دازما دسترگو تور دے
دازما دابی زوئی دے

پئے آباد دبا با کور دے دازما دینی دور دے
مابه غبن کینی لو بولو، مابه هر خائے گر خولو

دازما ذرے تھکور دے
دازما دینی دور دے

چرتہ دے خوشحال دلو، مابه هلته رسولو
پئے دنھا پی دمور کور دے، دازما دینی دور دے

دے چي لوئی شولو عاقل شو
نوزما حق کینی جاھل شو

اوس زمانه ئي زړه تور دے
 دازما دمييني دور دے

زما هم ترې زړه خفه شو دگېلې نږېسې گيله شو
 چې بي وچې دے مرور دے، دازما دمييني دور دے

دور دخور لويه اسره وي
 خپل تېر کښې پکې واده وي

پکې اباد دبابا کور دے
 دازما دمييني دور دے

چې پکې يو غږ کښې لوې شوي
 هغه کله جدا شوي

دشطان هسې مخ تور دے
 دازما دمييني دور دے

زړه ټپي دے د غوښې خټه دکاڼي نه خو جوړ نه دے
ستا غوښو دل کړو اے لاليه نور د زور نه دے

ته خو زما ژوند ټپي زما زړه ټپي زما مينه ټپي
خټه واځي زړگيه زړه ټپي تانه خدايکو تور نه دے

کله چې ټپي ياد شي تر ټپي اوښکي ټپي له سترگو ټپي
مابه په دې پوځي کړي ستا په سينه کېني خوا ورنه دے

ته چې چرته خوښ ټپي زه به عمر تېروم هلته
زه به ستا رضا کوم جان دې کېني خټه پېغور نه دے

ته چې د مټان سره د ټول عمر لوڼو نه کړي
دا دنيا فايي ده دلته ټول عمر له کور نه دے

ستا دميني د دريو ټکوپه قلاړ کښي يمه ناسته
شپه ورز پکښي تېروله پردی خوا ته يمه خلاصه

د آسمان ستورو ته گورم، ستا په کتبه دوي پړيږي
جانم نوموړي مختور دي، درته گوري بي وسواسه

ته چي کوم وطن کښي اوسي زما زړه به تاسره وي
ژوند ي تاسره تړلې ستا زما مينه ده راسته

ما د زړه کچکول کښي ايښي ستا د مينې خبراتونه
بڼه گزران په زما کښي کښي ناسته که ملامت

په سينه باندې به درشم ستا مقام که را معلوم شو
د ممتاز د و مره همت شته هسي نه چي ده ناراسته

داخترورخ

دا چي دي خُلي اخترو ۽ ٿومره بنه ۽
چي راغلي مي دلبر ۽ ٿومره بنه ۽

ما دڙوند خوان ۽ په واره قربان ڪري
شبه شوقدر ورخ اخترو ۽ ٿومره بنه ۽

مسافر اشنا چي راغلو نه ۽ ڊاڊه ۽ وم
ڪه به ڪور ڪم به بهر ۽ ٿومره بنه ۽

ما په لپو به منگي راڊ ڪولو
ڊمي چي ناست به په ڪودر ۽ ٿومره بنه ۽

ڊممتاز لاس به ئي نيولي ۽ په مينه
ٿومره بنڪلي مان ڪرو ۽ ٿومره بنه ۽

ستا مينه ۾ ڀڪارده نور ۾ هڻج نه ڏي ڀڪار
دنيا ۾ ستا نصيب شي زمانه نشته په ڇهه ڪار

بپگاه ۾ د آسمان ستوري په چپه نوله شميرل
مطلب ۾ بل ڇهه نه و و مه ستا په انتظار

هر څه رقيب وايي زه له تا ڪله صبر ښ م
بس ته ۾ د زړه سر ۾ نور په چا نه ځم اتيار

د مينې په با غچه کښي ۾ يو ځل په تخينه ڪړه
بدنم به ۾ په اوريل کښي يا جوړوم به ترپنه هار

ستا مينې همت ازخيل ژوند باند ۾ ستوما ځه
يو ته زما ڀڪار ۾ نور ۾ هڻج نه ڏي ڀڪار

د آسمان لمنې سرې شوې
د ماښام تېرې غوړېږي

ستا په طمعه یمه ناسته
شپه به خه رنگې تېرېږي

د راستلو تکل دې اوکړه
چې وعده دې هېره نه شي

بې له تا د زړگي سره
په ماخذ اېگوڅه چل کېږي

د سحر نه تر ماښامه
زما دغه بس یو غم وي

هسې نه چې لوظه نه شي
ستا اقرار دروغ بنکاري

دمتاز به ثومره ژوند وي
چې ستا نور انتظار اوکوي

بس اوس خپل وطن ته راشه
زړه مې تاپسې شوکېني

په هرڅه به تېرېږي - دنېک تواکې دې نه وي
پچې زړه دې پرې رغېږي - داسناکې دې نه وي

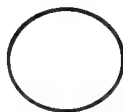
دا کور دې اے جانيه - تل په تا باندې آباد وي
چې ته پکېني کوڅېږي - د رڼا ککې دې نه وي

باغونه سره کلونه دې همېش تروتازه وي
بلبل دې په چغار وي - دېورا ککې دې نه وي

دا ستودي د آسمان دې همېشه داسې پرقيږي
باران دې درحمت وي - دېرېښتا ککې دې نه وي

ما مه پرېږده يواځې اندېښنې رانه چا پر شي
هرڅوکه خلق ډېر وي - نو بې ستا ککې دې نه وي

ممتاز دېښتني مېرمن - پړوټه بدنام مه شه
که څوانه که زړه وي - د حيا ککې دې نه وي

وارخطا وارخطا گرڇم
سودائي شوم نه پوهينم

ته پڻ ڪومه ڇو لاري
زه پڻ ٿا پسي گرڇينم

ماپڻ دي خبره پوي ڪره
دالفت انجام به داوي

مينه اورد ڏي سور انگار ڏي
زه شپه ورڇ پکڻي سوزينم

وڻ ڳوٺو ته پڻ طمع
ڇمن ٿي ابياري ڪره

ڪل زمانڻي ڪٽي نشته
زه پڻ دي باندي پوهينم

خپل خپلوان

راځئ خپلو خپلو انو ڇي نن ډېره مينه اوکړو
مرکه شو راروان دے ارمانونه به بيا اوکړو

څي ژاړو په يوبل پسې بيا روستونو په څه
په ژوند به ټول يو ځه شو ديدنونه به ښه اوکړو

هغه وراځي مسئلې اوقصې به کړو راسه
څي موږ به يو ځه کېږو لږ سپړنه به په اوکړو

منم څي حق گيلې به موي زړونو کېږي يوبل ته
يو ځل څي مخامخ شو نو کارونه به ټول ښه کړو

دا استاد زړه خبره څي زما دپاره مرگ وه
زما پوټه گيله ده نور چنگونه به په ننه کېږو

را حئي چي بيايو ڄاڻي ٿو ڏيويل سره په مينه
گيلې ماڻي به نه ڪو و حوصلي به ڇڙي او ڪو و

د ملڪ او قام د پاره د ښڳڙي کار چڪار د
چي ياد شو په دنيا ڪښي تڏهين ونه به ڇڙي او ڪو و

مستان د پخوانو خلقو به څنگه ښه مل و
دوبه په ډانگ بيلين بي نه ، نعره به دغه او ڪو و

لوپٽه

تڻي پي سر لوپٽه واپي ڊهره بنه ٻڪارين
پنٽي پيغلي دهايوه ٻٽوٽه ٻڪارين

دنگرو ڍڪ لاسي اوچت ڪري سرد پي پٽ ڪري ڪلي
الله گواهه ماته سمه فرشته ٻڪارين

دپلاري ٻڪري پي ڪر ڇيڙي لڪه حوره ڇي ڇي
پي سرد پي پٽ وي دروخوا ڪني ڪلدسته ٻڪارين

دالوپٽه خوستا دسردا خه له گوري ورته
په سري وچو ڇي بنه پٽه په پرده ٻڪارين

شرم حيا دي ستا پٽ خه ڪني اخلي وي بس
په دي خيونو به هر جا ته ٽڙنه ٻڪارين

په سرد پي وچو لوپٽه خان پکني پٽه ڪره ڪلي
ممتاز درزار شه گوره ٿومره خو خسته ٻڪارين

د ژوند جو شکره کښي وږيږمه زه
دا پي له ٿا وار خطا کښي مه زه

د هر ارمان گروان شلبد لے وينم
که په محل کښي هم اوسېږمه زه

ماته جوړه جوړه غمونډه ښکاري
تانه چي کله جدا کېږمه زه

د قدر دانو قدر دلته نشته
داسي وطن کښي حصارېږمه زه

دېلېلا نو جالې مۀ وړانـوئ
پۀ دې ګلانو خفه کېږمه زۀ

لا ليه ماله ناګهاته راشه
پۀ انتظار کېږي دې کرېږمه زۀ

پۀ مټان هغه وخت قیامت وي ځانه
تانه پي څۀ وخت جدا کېږمه زۀ

زما دزره په آئينه کښې ته ؤ
د ژوند کتاب هرې صفحه کښې ته ؤ

د ابي لقا خو حان نيمگړې گڼم
زما د ژوند هرې لمحې کښې ته ؤ

بغير لټا به ژوندون څنگه تېروم
زما د زرې هرې حصه کښې ته ؤ

زما د مينې امتحان اخلي ته
زما د ژوند هرې قيصه کښې ته ؤ

ممتاز دې اوس د زرې پر دو کښې پټی
چې رقيبانو نه پرده کښې ته ؤ

حُني خلق

کينه وردي زور وردي حُني خلق
 ډېر په کبر په غرور دي حُني خلق

چې په وينو د انسان هم نه مړيږي
 په دنيا کېي خُناور دي حُني خلق

چې دنيا ټوک د عقبي د سره زار کړي
 کوره ټومره بختور دي حُني خلق

چې بېگه سبا د خدائے ياد کېي مشغول وي
 خدايکو هر چا نه بهتر دي حُني خلق

ممتازين ورشه پخپله ئي پخلا کړه
 چې له تانه مړور دي حُني خلق

شته په سپرلی کښې ډېر کلونه شته دے
خو ما دپاره ډېر غمونه شته دے

سپینې سپون مې ځکه میځه جوړې
ستا په زرګې کښې هم دا غونه شته دے

دخپل اوربل دا پیچ وخم چې کورم
دومره قسمت کښې زما ولونه شته دے

ډېر څوګندونه خودې اوکره جاسه
لا د ممتاز زړه کښې شکونه شته دے

تہ پي پکيني نہ ئي اشنا زہ پي خلقو خہ کوم
سترگي بي رندي شہ زہ پي دغو سترگو خہ کوم

تولہ شہ پي طمعہ يم سحرکيني سترگي پتي کرم
راستي رالہ نوب کيني زہ پي دغہ راتلو خہ کوم

زړه نه زړه ته لاروي ټول عالم راته هم دا وايي
تاپه لارکيني پرېښوم زه د زړه پي لارو خه کوم

مور

پہ فکر و نوا و سوچو نو کبھی

اے زما لخت جگرہ

اے زما د زہ کی سرہ

اے زما دسترگو توره

اے زما د زہ مہکوره

چچی تہ نہ وے پیداشوے

پہ نامہ وی تش یا د شوے

زہ یہ ستا و مہ پہ طمعہ

خلاصہ و مہ ہر غمہ

پہ خیال کبھی پہ سوچو نو کبھی

ستا خاکہ می جوہر ولہ

بس دینی یو دنیا می

پہ نظر کبھی چو رہید لہ

تصور کبھی می لویو لے

پہ شغل یہ می گویو لی

پہ سختی و تکلیف و نو

راغی تہ پہ خیل و خونی

ستا خندا زما دپاره
 بهارونه خوبېدل وو
 ستا ژبا زما دپاره
 کاینات نسکورېدل وو
 ستاپه سترگوبه پوئېد مه
 په هرڅوئې دې رسېد مه
 ستا زما تر منځه کله
 څه عجیبه شان رسته وه
 د فکر ونو او سوچونو
 یو عجیبه سلسله وه
 چې چې وخته اوده نه شي
 چرته اوږه پاتې نه شي
 هسې نه وي خوب درغله
 چرته کټ نه ئې لوبېد لے
 نو چې لوه شوې د زړه سر
 زه دې فکر کېم او تره
 هسې نه بهرته لاس شي
 څه ضرر درته پېښې نه شي
 زما زړه کېنې وسوسې وي
 زما دغه دغه اندېښنې وي

کني ته اوس به عاقل ٿي
هسي نه ٻي ناهي قابل ٿي

نوپه سڀنيه ٻنڀر هه هم
مور ته هسي ماشوم ٻنڪاري

زويه خدائے دي نگهبان شه
هر مشكل دي تل آسان شه

ٻي مور مره شي ٻي پوء شي
ٻي دنيا کڻي ٻي اسري شي

بيا دمور قبر ته ٿاري
شپه او ورڃ بيا داسي وايي

موري تا پسي خفه يم
په دنيا يواڻي ره يم

نومور اوس دنيانه لاره
راه نه شي بيا دوباره

ممتاز اوس به خفگان شه ڪري
په ٽپر وخت به ارمان شه ڪري

دېڼو د سر د پاسه
بوج دا ښکونکي درنښي

زه د خان نه خبرنه يم
ترې اوښکې مې ټخنيږي

ستا د يو ترڅې خبرې
زور مې دومره زړه له ورشي

لکه ټوک د غر د سر نه
چې په زمکه راغورځيږي

د ښکړو شرنگار مې اوري
د سلگو مې خبرنه شو

ا زما ساده جانان چې
په کوم جهان کې اوسيږي

نن د باران شېبه اوږده شوه جوړې
د اوښکو لار په مخ خوره شوه جوړې

د تودو اوښکو زور کمېږي رو رو
د اُمیدونو شمع مړه شوه جوړې

نن به ورځم د یو تپوس د پاره
د صحبت لاره کزه شوه جوړې

وهم چي د سین په چپو ځان لاهو کوم
بنکاري نصیب کښې مې تیاره شو جوړې

ممتاز په هر چا د پر اُتبار کولو
حکمه خو هر خوانه خفه شوه جوړې

بڻه اخلاق

لاري اڌو ڪوڇي درباندي ٻني ٻڌاري
ته ڇي مشرڪش ته سلام ڪوڇي

نه ڏي پنه دولت اونه عزت ڪم شي
ته ڇي پنه خوبه نوله خوبه ڪلام ڪوڇي

ڪوڇي ته پنه مزڪه خواستمان ي نه
ته ڇي ڊڊري خيل احترام ڪوڇي

ته به ڏهر چا زره ڪني اوسيني تل
ته ڇي بڻه خسلت پنه هر مقام ڪوڇي

زه ممتاز له تانه خفه ڪنم نه
ته خو نصيحت ماته مدام ڪوڇي

په ليمو بامندي راواوړي
په ننگو اوښکې خوړي شي

په مکرپوان بادان باران شي
په څولم کښې ې راتوي شي

د زرگي په غم ښاده کښې
ددې سترگو پوره لاس وي

کله خاندي به ې واره
په ژبا به کله سرې شي

دانمکينې اوښکې مگورم
توې ترې راته ښکاري

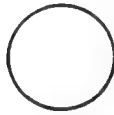
ماڌ زړه غم پټ دے ساڻلے
دوئي پڻه څه تودي تودي شي

زه خو هر چاته دا وایم
زما هېڅ غمونه نشته

نوبیا زړه مې داسې وې
اندرون ذرې ذرې شي

چې د زړه پڼه رنج اخته شوم
نو زه پوږي شوم چې څه چل دے

مستان اوس پڼه دغه لوي شوم
چې مې هر چا نه کيلې شي

کيلہ دي پھ سر سترگو، دي گپي سرہ بہ گورو
نن راشہ درپہ سرہ دي قصي سرہ بہ گورو

راشہ در قيبانويہ سر، توري خاوري واپوہ
راشہ زمانوالہ، دي پتني سرہ بہ گورو

زما وستا تر منجہ، در قيب ہدو شہ کار نشہ
خبر دے اے جانيہ دي لانجي سرہ بہ گورو

ماتہ دبيلتون دتورو شيون خبري مہ کوہ
اوس خورنہ ورخ دہ دتيري سرہ بہ گورو

خيال کني مي دورجي، اود شي مي پھ نوپونو کني
ممتاز درنہ لوگے شہ ستا وعدي سرہ بہ گورو

ستا مینه لالیه دروغترنه شوه
لار د محبت راته اغزنه شوه

خومره په اخلاص یاندي درغله وم
هره یو خبره ستاشکمنه شوه

تا پکښې گډون د فریب وکړلو
خومره پاکه مینه وه خیرنه شوه

نه زما زاري نه مې منت مې
مینه دې لالیه کبرترنه شوه

ته خو په قدم قدم جې لوظه شوې
خکه خو ممتاز دومره غمترنه شوه

لور

مستہ مستہ گرچی جوئی وایہ پتہ کوم خیال ئی تہ
خاندی خوشحالین یی، دبابا دکور مشال ئی تہ

تہ چي شوې پېدا نوهغه ورځ نه دېل چاوي تہ
تہ بناسټه کونتره ئی، ناسته پتہ دېوال ئی تہ

ستا طلبکاران خوچوئی، هرځای ستاپه طمعه دی
ځان نه خبر نه ئی چي راکړه پتہ کوم جال ئی تہ

تہ دمور ملگري دبابا دسترگو تور ئی تہ
تہ دسپوږ مسمه خور ئی او پوره پتہ خپل جمال ئی تہ

تا دبابا کور پتہ خپل هنر باندی دنیا کړلو
څوک دي خوش قسته چي دچا راوتے قال ئی تہ

تہ غیبت دونوں دبا یا دسر شملہ یی تہ
چری سیکہ مہ شی پد رشتیا قیمتی لال یی تہ

تہ دپردی کور یی مور دی هر وختی پر پستانہ وی
تہ کہ پتہ گودر یی یا ولا یہ دہوال یی تہ

خہ اوکرمہ لوری داد خدائے اور سول لاریہ ده
خدائے دی جدا مکہ خوجدارانہ فی الحال یی تہ

تہ بہ شی دادہ نہ بہ دی کور کبھی سودائی شمه
مگر حم بہ قول کور کبھی چی بہ لوری پد خہ حال یی تہ

تحت خوبہ نہ در کرمہ خویجت دی در لہ خدائے در کپی
مشہ اوور حم یی خدائے تہ ممتاز دغہ بی یو سوال دے

شپہ د انتظار

غمہ نیمہ شپہ وہ ہر طرف چہ چپا وہ
د سہی ابادی نہ جو پہ شو یو بیدیا وہ

دعدہ یی وہ دراتلو حکہ زہ و م پہ انتظار
یوزہ و مہ پرہستانہ یوزرکے دہ پہ درزار

خان سرہ لکیا و م ہم کرل ہم یی رہیل
ستوری پہ خندا و و خندیل او مسیدل

دہرہ او ب دہ شپہ وہ پہ ہنچ رنگ نہ تہریدلہ
یوہ یوہ لمحہ لکہ د کال بہ تہریدلہ

ذرکے یی پہ درزا شو خہ کشا یی واوردلہ
ماوی جو رہی ہفہ دے خویشوہ ز غلبدلہ

ناخا پڻ ٿوڪ ڏيوڪ پڻ لاس زما پڻ لور راتللو
خدا ڀڳو پڻ ٿوڪ نه ڏو اورڪ وڃا الوتلو

پرڀوتيه ڪٿي ڪٿي ته پڻ حانر غونڊي ڏمه
زڪا پڻ لوطيه باندڻي حيرانه غونڊي ڏمه

سترو ڪٿي پڻ خوب وڃا غور ڪي وڃا بنا قرار
حيرانه دم پڻ ٽنڪه به ذر ڪي شي به قرار

پڻ ڏي ڪٿي پڻ نظر شو ستوري ڏاسي پر ڦڦڦل
ڏري ڏري ڏيو پڻ ڏي پڻ آسما ڪٿي بلبل

سڀون مڙهي تر نظر شو پڻ پڻ خند بدل
ماتو به ٿي ڪل نري نري به مس بدل

پڻ شمير واري ستوري ڪر چاڀر ٿري تاو بدل
پڻ شمعي ڏي ٽنگ غونڊي ڏي نه زار بدل

رڻا ڏي سڀون مڙهي ڪار ڏي لڪه شمعه بلبل
ما ورتو کاتو او خدا ڀڳو پڻ ڏا مبدل

ما وې پېچې اے سپوږمى زما آشنا نه خه خبرې
 اے ټكلى سپوږمى دې وفانه خه خبرې

سره شوه په خندا اورا تر شوه داسې گويانه
 واوره دچا او د وفا قصه له مانه

زه هم په زرگي كې ستا په رنگي يوارما لرم
 زه هم يو آرزو او تمنا د تا په شان لرم

ستا كه په زرگوټي سيدلي پر وروسته دي
 زما هم دادي زه باندې يو ټوسوي داغونه دي

ما هم د وصال په طمعه غرونه نړولى دي
 ما هم انتظار كې د پر وروندارولى دي

ما هم په دې لار كې دېرې شې شو گيرې كړي دي
 ما خو دې نه سختې سختې هم لا ترې كړي دي

ما دچا دپاره مسدل هم ازده كړي دي
 ما دچا دپاره خندېدل هم ازده كړي دي

زۀ ترې غفۀ شوې مروړۀ ترېنۀ تلۀ یم
دې دنيا نه لرې ډېرۀ برۀ ترېنۀ تلۀ یم

چې زړۀ مې صبر نه شو آخر بیا ورلۀ راغلۀ یم
ایني ماته گورې دادې بیا ورلۀ راغلۀ یم

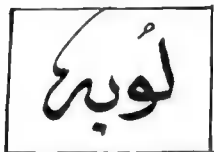
خوښتې د راتلونۀ دۀ نو نۀ راجي آشنا
خدا ښکوي چې دې نه پس به خۀ راجي آشنا

اے ممتاز اودۀ شه ټول فکرونه ستا عبت دی
مۀ زیاتوۀ غم دې د اغمونه دې هم بی دي

پۀ دې کښې یونزۍ غونډې چپۀ د هوا راغلۀ
سترگې مې شوې پټې پرکالي راباندې راغلۀ

اوزۀ چې شوم اودۀ نو د غمونو نه شوم خلاصه
ډېرۀ دمه سترې د فکرونو نه شوم خلاصه

سکرچې شوم راوینځۀ لوستومانۀ غونډې دمه
دۀ خپل سوي قسمت ته زۀ حیرانه غونډې دمه

تہ چچی جُدا زما نہ گرجی دایہ خہ شی
جانانہ بنہ بہ نہ شی کہ زہ درنہ خفہ شوم

زما د دوارو سترگو توره
دابی لہ تا یئمہ شمکوره

ستاپہ لیدو می دزہ کلہ خورہ شی
جانانہ بنہ بہ نہ شی کہ زہ درنہ خفہ شوم

ما وہ ژوندون تاسرہ ترے
اوس رانہ گرجی جُدا ولے

ستاپہ جفا بانڈی می دہر زہ کے خفہ شی
جانانہ بنہ بہ نہ شی کہ زہ درنہ خفہ شوم

دا ژوند خوبانه راجي جانده
ولي جدا گرځي زما نه

چي مونږ جدا يو د غماز زړه به بڼه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

ماته د زړه په لار نژدې شه
غم مي شي لري په دې پوښي شه

ته ماله راشه چي دا غم غماز کچه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

ممتان په دغه نه پوهيږي
جانانه کيله دې په خه کيږي

د مينې لار هسي نه نيمه لار کيږي دوه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

لویه

جانانه کله به راځي زړه يې ډريږي
 بې تا، نه قلاړينې لاليه کورته راشه

په ژړا ژاړم سود يې نه شي
 بېلتون يې اولي په زړه غشي

دا يې لتا يې جانانه زړه کله صبريږي
 بې تانه قلاړينې لاليه کورته راشه

ستا جدای ده ډېره گرانه
 دنيا په ما باندې ده ورانه

بکه باران غونډې مې اوښکې راڅڅيږي
 بې تانه څلارينې لاليه کورته راشه

ستا دراتلو به څه حاجت شي
 د جنازې کټ مې چې اوچت شي

مړي بيا کله په ډرا راژوندي کيږي
 بې تانه څلارينې لاليه کورته راشه

فرياد

زه به خه درته بيان کړم
حقيقت به درعيان کړم

ژوند مې خه رنگې تيريدې
بس يو پټه دے کميدې

کله کله فکر اوکړم
خپل ژوندون ته نظر اوکړم

ماشورچه ده چې تاویدې
بس يو پټه دے کميدې

هر يو کس په دې دنيا کېنې
ژوند تيری په دې سودا کېنې

چي به هرڇه زما کيڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

په چا بنه وختونه راشي
ٻٽول غمونه ترپي به شاشي

په هرڇه الله پوهيڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

مٿان دغه بس يو کارڪه
غم دهرچا به هان بارڪه

خدا ٿي په دغه خوشحاليڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

شاہین

دخپل زوئے کرنل ضیاء (رچی پاملت دے) دا وکیرنہ

اے شاہین بچہ ، اے دھت زویہ

اے بہ رشتیا پستونہ ، اے دغرت زویہ

اے دجذبى خاوندہ ، اے دھوا زمریہ

د ارادی خاوندہ ، اے دفضا زمریہ

ستا ارادہ پختہ دہ ، ستا ارادہ منمہ

دہ دجذبى نہ دکہ ، داستاجذبہ منمہ

اے شاہین بچہ ، د شجاعت تکرپی

اے د طاقت نہ دکہ ، اے د طاقت تکرپی

اے دفضا زلیہ تہ د سیلہ نہ تنی

اے د تیزی نہ دکہ تہ د تیزی نہ تنی

اے درفتار شامینہ ، داستارفتار منہ

اے پہ رشتیا بنکاری ، زہ دی دابکار منہ

قائلہ ستا دینچی ، داستا پنچہ منہ
نہ جی خطا دی شوغہ ، داستا شوغہ منہ

قائلہ ستا دجرات ، داستا جرات منہ
اے دشاہین پنچہ ، ستا شجاعت منہ

زہ دی عبرت منہ ، خود آتہ ناست خہ لہ ی
داغلے پلے غونڈی ، اسی ناراست خہ لہ ی

خا دی غونڈ کڑے ولی ، آتہ مدھو ولی ی
زما تودرنہ زویہ ، اسی خاموش ولی ی

جو پہ آرام باندی ، تہ عادت شوے ی گنی
پہ دہر ناکام باندی ، تہ عادت شوے ی گنی

اوس خو دپنو کپی ہغہ ، زہ قسیمہ نشہ دے
اوس دی پہ سترگو باندی ، ہغہ پردہ نشہ دے

اوسن الوتے شي تہ ، برہ ختے شي تہ
پاس دھوالہ پردو ، لربر وتے شي تہ

اوس تہ آزاد ي شري ، اوس تہ خدا کو لے شي
پاس دفضا پہ سينہ ، تہ مشغولا کو لے شي

چی خہ دي زيہ غواري ، هر خہ آزاد کو لے شي
خو کہ خيل خان باندي ، خہ اعتماد کو لے شي

پاسہ يقين اوکړہ تہ ، وزر نہ کار واخلہ
دا پاس فضا اووينہ ، نظر نہ کار واخلہ

۱ مے دفضا بنکاري ، لاندې ټکړو تہ کوري؟
۱ مے دشاهين بچيہ ، پاسي تیکو تہ کوري

تہ خہ ټپوس خونہ ي ، ستانوم شاهين د کوري
۱۰ دشاهين دپاره ، ډرلو ي توهين د مے کوري

يادونه اُميدونه

اے دمکي زمکي بيا رايا ده شوې
بيا زما په سترگو کښي آيا ده شوې

نن دخداي د کورنه هان لومړي کړه ته
تا وسته ترې راتا وسته چي نايابه شي

دا ساعت چي ترشي بيا به رانه شي
خلاصه به د غم هره فرياده شي

زه د زړه په سترگو کعبه وينمه
ولې زما سترگو ته حيرانه شوې

دا ارمان دهر مومن په زړه کښي ده
ته ممتان جوړ اوس وينه له خوا به شوې

ڀڻتون

ڏاڏو ڏڀڻتون ڳور ڏڀڻيون خور ڏڀڻتون مورين
ڇاڪه ڏڀڻتون ڀڻتنه ڏڀڻتون ڪورين
ڏاڏو ڏڀڻي پنڳهه خودشن ڊياره اورين
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتنه لوڪه لوڪه ڏڀڻتون دورين

ڏاڏو ڀڻتون روڪي خوهر ڇا پڙند لڏي
ڏاڏو ڀڻتون غرت غرت ڏي ڀول عمر خٽي
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتون ڳوٺ ڳوٺ ڀڻ ڀڻ لڏي
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتون ڀڻ ڀڻ ڀڻ ڀڻ لڏي

ڏاڏو ڀڻ اقرار اوڪري ڀڻا ترڪله روستو ڪڍي
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتون ڀڻا ڀڻا ڀڻا ڀڻا
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتون ڀڻا ڀڻا ڀڻا ڀڻا
ڏاڏو ڀڻ ڀڻتون ڀڻا ڀڻا ڀڻا ڀڻا

دے دور وجود دخیلو مٿو لوڻي لھافت گھني
 دے دنور پروڻي دآسان نه هم اوچت گھني
 دے پردي مور عزت دخیلي مور عزت گھني
 دے دمور خدمت دمور دڀنبولاندي جنت گھني

دے ڀي خٽه وخت توان وي نو مغل به » ججروي دے
 خٽه وخت ڀي بوداڻي نو بيا مشر دجرگو وي دے
 دحق سره ملگره هم دخیلو دپردو وي دے
 دے داسي مخلص دے ڀي هر وخت دشورو وي دے

سل کارونه ڀي بنه دي خويو داڻي بد عادت دے
 دچاسره ڀي وران شي نو بيا دے لوڻي مهيت دے
 نو بيا نه پخلا کيڙي ڀي جرگونه ڀي منت دے
 هر خٽه ڀي سين لاهو کړي ڀي يودم ڀي يوساعت دے

دے پښتون روکي ته زه ڀي دومره نصيحت کوم
 صبر نه کار اخله دوره زه درسته منت کوم
 بيا به زه قيصي دي ڀي مهځاي دتجاعت کوم
 زه مٿان به غر روره ستا ڀي شرافت کوم

نمایه

ستا نیکی نه ضائع کیږي
دابه هله پکار بیږي

توک که دې باندې پوهیږي
دین دنیا به دې ښه کیږي

ښت دې هر بنده ته ښه کړه
دا توبنه د ځان سره کړه

مرگ نه پس به هم یاد یږي
دین دنیا به دې ښه کیږي

مرگ نه پس خوهر خه ټپر شي
توک چې تور لحد کېږي مېر شي

بیا به هلتہ کنی خہ کیبی
دین دنیا به دی بنہ کیبی

پہ دنیا کنی بی یو لار کرہ
غم دھر چاہہ خان بار کرہ

خدا ئے پہ دغہ خوشحالیری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

خدا ئے انسان دے پیدا کرے
اویہ دی ئی دے پوئی کرے

پہ نیکی خدا ئے خوشحالیری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

ممتاز هر چا سرہ بنہ کرہ
داتوخہ د عقبی اوکرہ

دابہ هلتہ پکاریری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

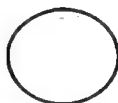

مينه چي پيدا شي فنا ڪين نه
 زړه چي بند ٿيوان شي آزاد ٿي نه

دا د غم ٿيڻ جي ٿومره فوري شولي
 اوسنڪي بلوم خورن ڪين نه

اے داسمان ستور و پيءُ جرگه و رحم
 يار ۾ي مرورد ۾ي پخلا ڪين نه

خنڪه ڏي ممتاز نه زړه ۾ي صبر ڪرو
 نوڪ ٿو ڏاوري نه جدا ڪين نه

تا چي په سلگو سلگو کښي تېره کړه
مانه نو دې خپله قصه هېره کړه

اوس خو به خبرې هرځای کيږي نو
تا دراز خبره چي برسېره کړه

دا نو يو وړه غوندې خبره وه
تا هسې د بدنې نه نن دېره کړه

زه درسره مينه په اخلاص کوم
تا مينه شکونو کښي راگېره کړه

ما وېل په مرگ به جدا کيږم و نه
تا مستان د ژوند په لار کښي هېرکړه

مینه

دُ عشقِ سمندر کُنی دِ مینی یو کشتی ده
موبن دواړه پکُنی ناست یو تیاښته پینه سپوږمۍ ده

دا نن زما د پاره پروڼ نه ډېر بهتر دے
لا له مې خوا کُنی ناست دے نری څخه سیلۍ ده

دنیانه ناخبره هر چانه جې خبره
نه کله نه مالت شته نه کورنه حویله

د کُل نهو شپوۍ پچې ورشي بوراله په چن کُنی
تاویني دکلانو تیاره که تروږمۍ ده

خمار خمار موسم دے دِ مینی انتها ده
آواز دلوي راشي خوږه ټپکلي شپې ده

ممتاز غمونه ورک شول له مې راروان دے
وس خاڼده نهو شحالېږه د غم وروستۍ سلگړه

ستا دڪير انتها ده ته پوءِ نه ٿي
دا قصه بيهڪا صبا ده ته پوءِ نه ٿي

مال دولت خود لاس خيري دے ڇاپو ڪر
تا ترلي ڇي پر ڇي ملا ده ته پوءِ نه ٿي

محبت خود ٺوڪر په زور ڪو له نه شي
دا خبره درضا ده ته پوءِ نه ٿي

راز دميني خلق پٽ ساقی نادانه
ته په هر ڄاڻ ڪبي لکيا ڀي ته پوءِ نه ٿي

دخيل زبره علاج دي او ڪر ته پڇيله
ممتاز ولي لا پروا ٿي ته پوءِ نه ٿي

دا چمن

زه یو ورځ کله شنه ته لارم
ماوے سپل د کلو کړمه

د بورا په شان به زه هم
هر یو کله به ټکلو مې

په چمن کېنې گړخېدمه
هر یو کله ته او درېدمه

شین چمن رنگ رنگ کلونه
زما زړه وهل ټو پونه

خو یو کس د کلو خوا کېنې
گړخېدو په دې سودا کېنې

پڇي دا ٿول پڇمن زما دے
په هر گل مي زړه شېدا دے

کله گل شوکئي له بوتي
وي د کيد لکه چکي

کله پا نهي راشوکئي دے
هوا کني الوزئي دے

په مستي داسي روان دے
لپونے د بيابان دے

ناکھانه داسي غبڻ شو
دمالي آواز برگ برگ شو

داته خه رنگي بد بخت ئي
گل شوکے دهرې لختي

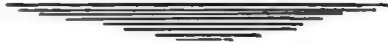
ماد زړه وينې ورکوي
دا پڇمن مي اباد کړے

دا چمن خو دهر چا دے
هسې نه يو (خې) ستا دے

د مالي په دې نصيره
شوم خو شعله در په سړه

دا چمن زمونږ چمن دے
دا وطن بسکله وطن دے

حفاظت به ئې کوو مونږ
هر آفت نه به ئې ساتو مونږ

گیله

دَهغه تور سرې چې دچا د خاوند په قبر غورېږي
خهرې لاهغسې تازه دي

گیله خو خدايه نه کړم
يو خبره هسې کو مه

زه ژومره بد قسمته یم
چې به او ښکې تل تخومه

زما قسمت خو ښکاري
تورو شپو کېنې دے لیکلے

رڼا خو نه ښکاري
په تیارو کېنې ژوند تېر ومه

هرڅو کډ زړه داجه کړم
چې په صبر به وخت تېر شي

د غرنه اوچت غم دے
د به څنگه زه سر کومه

د ځان ژباځو نه کورم
دې: پچو ته خفه کېږم

ته صبر خدايه وركې ې
دوئې به څنگه پخلا كومه

ما دا طمعه كوله
نو شعلي به چرې راشي

اوس څه اووايمه خدايه
چې د څه طمعه به كومه

ښه ورځ مې لوئ خفكان دے
په حساب ې نه پو هېږم

د زړه زور مې اوبه شو
نور طاقت به پيدا كومه

چاپېر: ځان نه كورم
په تير وكنې شومه كېږه

په کومه دډه اوځم
ځان به کوم نخواست رسومه

د ژوند ملگره لاپو
تورو خاورو کښې روه شو

يو اځي شومه پيا قې
روس به دغه ژړا کومه

ځان ته به نه کورم
کله تا سره وعده کوم

دا ستا پر پښې يا غيچه به نه
په صبر تازه کومه

د هرڅه ته مالک ځي
خدا يه تاته څي دا سوال ده

بي ته څي مدد اوکړي
نور د هسې طبعه نه کومه

بېگه مې د آسمان ستوري په چپه خوله شمېرل
مطلب مې بل شخړه نه وو، ومه ستا په انتظار

د قيب دې هر شخړه وايي زه تانه نه صبرېږم
بس تم مې د زړه سرې نور په چا نه كوم اتبار

د مينې په باغچه کښې مې يو ککړ په نخښه کړه
اېدم به چې په اور بل کښې يا جوړوم به ترې نه هار

”زوي مور ته“

ستا د خوري خولي ته زارشم موري
ستا د عاكانو باندې بار شوم موري

تاچې په خه خوارولوئ كړم خه وپلنم
دا ستا احسان زه په دنيا كې خلاصوئ نه شم

زه چې پيدا شوم نو په هېڅ نه پوهېدم موري
دا چې نادان وم چې به هسې ژر پدم موري

په خه خوارو او په محنت باندې دې لوئ كړم زه
په اشارو او په خبرو دې بيا پوئ كړم زه

ته به وې وينه ولې زه دې اوډه كولم موري
په پستولاسو به دې زه ورو ورو تپولم موري

په زر قربان به دې دېدو منع كولم موري
خان دې كړولو ولې زه دې آبادولم موري

شومره نوارې شومره محنت دې ماسره کولو
زه ښه پوره شوم تابه بيا هم محبت کولو

مورې چې پوښ شومه زلمه شوم دا گفتار کومه
ستا په خواري او په محنت باندې اقرار کومه

مانه به داسې کار نه کېږي چې خفه شي پرې ته
د ملک و قوم خدمت به کومه چې غره شي پرې ته

د خپلې خاورې به زه داسې حفاظت کومه
زه مقابل به د دشمن په خپل طاقت کومه

زما وطن ته به دشمن بره کتله نه شي
پښې به مې ماتې کړمه دلته به راتلله نه شي

زه د ممتاز په پاڅې غېږې دا شوکند کومه
دغه مې لوظ دغه وعده دغه قسم کومه

دَ ژوند په دې کتاب کېنې نخښه کوم یوځای کېنې کېن دم
زه کومه پاڼه اولولم او کومه پکېنې پرېن دم

په هرې یوې پاڼه کېنې جَد ا د غم داستان د دے
زه کومه قصه ا ووايم او کومه پکېنې پرېن دم

د دې نه خبر نه وم چې به دا قصه هم کيږي
زه لایمه لا هو شومه اوس خه به را وپېنم

زما قسمت دې خدایه په تیاره کېنې دے لیکلے
زه نورمه تیندکونه نوره چرته قدم کېن دم

زما توره نصیبه په رشتیا د غم نه دک ځي
زه خه تـ بـیر اوس او کومه په چل ځي نه پوهېنم

خبره ستاد مينې دهر چانه زه پيټومه
ستامينه لوه سوغات د زه پي زړه پوري لوه

د مينه لوه نعمت د هم په دې دنيا جنت د
ستامينه پي ملي شو د نور په هرڅه او رنگه

لايه مهربانه ته جدا مه شي له مانه
د ستاد راتلو لار په بنوزه جارو کو مه

نن راشه د زړه سره ده چانه مه کو ويره
په طمعه درنه ناسته يم په زنه خال لگومه

ممتاز نو ټوله ستاده ستامينه کښې ي سوداډ
زه ستاد صحبت خبرې کله چاته کومه

په هر طرف چې ځي نوزۀ به ستا داس هماغه شم
ما مه پېږېده يواځې زۀ به ډېره وار خطا شم

بې تانۀ ژوندون هلوپه ژوندۀ حسابوم
ته ولې راته واي چې زۀ پاتې تر سبا شم

رقيب زمونږ تر مېنځه د نفرت لارې توکلي
دا هرڅۀ به صفا شي نوکۀ زۀ درنه ډډلا شم

بر باده زندگي ده ، هېڅ په چل ځي نه پوهېږم
په کومه لاره ورشم او په کومه ترې نه راشم

ممتاز داسې صادقۀ ده چې هرڅۀ به هوارکړي
نوتۀ دې نيت صفا کړه چې زۀ پوهه په رڼا شم

خواره ناره زندگي شوه په غمونو په فکرونو
هسې ژوند لره خواري شوه په دې دومره تکليفونو

د غمونو په دلدل کبني نه د حان نه د جهان شوم
هسې تېره مي تواني شوه د دنيا په فرېبونو

د سبا په طمعه ناسته، د ما بشام تياره لانه په
په ژړا مي سترگي سرې شوې، په سلگو په فريادونو

زه خو خپل فکرونه نه کم، تا پسي مي زړه خوږېږي
پچي ته خه رنگي لاهو شوې د اجل په دريا بو نو

په رضا د خداي رضايم خو د صبر سوال ترې کړمه
خدايه ته ناراضه مه شي زما په فريا دونو

د بنده طاقت ته گوري، امتحان مي هومره اخلي
خدايه ماله طاقت را کوي په دې سختو ساعتونو